

Kadınlığını Arayan Kadın 1

— Serdar Adem · 30 Haziran 2018

1. Kar Fırtınası

Alarm çaldığında uzun bir zamandan beri uyanık olduğuna dair bir his vardı içinde. Bütün gece tipiye dönen kar yağışı yüzünden sabah işe nasıl gideceğini düşünmekten gözüne bir damla uyku girmemişti. Ne olduysa sabaha doğru bütün endişeleri rüzgarın önünde sürüklenen bulutlar gibi dağılmış, kar tatili olmasını bekleyen çocukların saf heyecanı ile güneşin doğmasını beklemişti. Böyle günlerde iş yerine ulaşmanın ne kadar sıkıntılı olduğu aklına geldikçe iyice keyfi kaçması gerekiyordu. Görünürde sıkıntıdan eser yoktu Metin'in halinde. Daha garibi bu durumun alışılmamış bir şey olduğunun kendisi de farkındaydı. Ama bir anlam veremiyordu.

Nasıl olsa devlet memuru değildi. Yani onu kapıda zebani gibi bekleyen amiri filan yoktu. Akay yokuşunda bir bürosu vardı. Avukattı. İstedığı zaman işe gidebilirdi. Hatta istese hiç gitmeyebilirdi. Paraya ihtiyacı yoktu. Bugüne kadar yaptığı birikim hiç çalışmasa yıllarca yetecek düzeydeydi. Zaten paraya önem vermiyordu. Çalışmakta ısrarı mesleğine olan sevgisi ve elinden başka bir iş gelmiyor olmasından kaynaklanıyordu.

Özellikle böyle günlerde... Aklı başında hiç kimse böyle bir havada büroya gelmezdi herhalde. Dolayısıyla acele etmeye gerek de... Nasıl olsa öğleye doğru yollar açılır, hayat normale dönerdi. Sonuçta başkentte yaşıyordu.

Büroda bir sekreteri bir de stajyeri vardı. Prensiplerine bağlılığıyla bugüne kadar personeline hep örnek olmuştu, bundan sonra da taviz vermeye hiç niyeti yoktu. Onun için hava nasıl olursa olsun, çok önemli bir işi olmadığı sürece saat dokuzdan önce mutlaka ofisinde olmaya gayret ediyordu.

Gece yarısına doğru il genelinde okullar iki gün tatil edilmişti. Kar tatili diye çocukların dört gözle bekledikleri molanın kapsama alanı genişletilerek yaşlı, hamile ve engelliler de dahil edilmişti. Gerçekten son yılların en ağır kışını yaşamaktaydı Ankara...

Böyle günlerde toplu taşıt araçlarını kullanmak en doğrusu olmakla beraber Metin hazırlanırken arabanın anahtarını almayı ihmal etmedi. Henüz tam karar verememişti anlaşılana. Belki de koşullara göre verecekti. Daha önünde uzun bir zaman vardı... Otobüsle gitme ihtimaline karşı neredeyse yarım saat erken uyanmıştı. Kahvaltı yapacak, tıraş olacak, üzerini giyecekti. Hatta asansör bekleyecekti. Yani düşünecek o kadar çok zamanı vardı ki. Hiç acele etmiyordu bu yüzden.

Aşağı indiğinde arabanın üstünde bir karış kar vardı. Bu kadarla kalsa iyi... Yağış tipiye dönmüştü. Bir tarafı temizlemeye çalışırken diğer taraf beyaza bürünüyordu. Nedense bugün hiç bir şey keyfini bozmaya yetmiyordu. Temizleyecekti çare yok. Kar değil, çığ olsa temizleyecekti güle oynaya hem de... Yarım saat önde başlamıştı güne, hazırlanmaya bolca zamanı vardı.

Arabayı çalıştırdı. Kar fırcasını çıkardı. Kapalı camdan sızan hafif bir müzik eşliğinde neredeyse bir karışı bulan kar örtüsünden kısa zamanda ön ve arka camları kurtarmayı başardı. Gerisi ısıtıcılara kalıyordu. Araba hareket etse birkaç dakika içinde hepsi ayna gibi olurdu. Bu kadarını kendisi de beklemiyordu.

Demek ki telaş etmeyince bütün zorlukların üstesinden gelebiliyordu insan.

Birkaç dakika içinde saçlarından paltosunun eteklerine kadar karla kaplanmış, kardan adama dönmüştü. Gittikçe hızını artıran tipi temizlediği yerleri kısa zamanda tekrar kapatıyordu. Uzun boyu sayesinde kısa zamanda camları kardan temizlemişti. Isınan camlar yeni düşen karın tutunmasını engellemeye başlamıştı bile. Şimdilik bu kadarı yetiyordu yola çıkmak için.

Bir ara gözü dış kapıya kaydı. Deminden beri gözü sürekli oradaymış gibi geldi. Bu yüzden kendi kendine söylendi bir süre. Böyle bir şeyin olmayacağı, hatta olmaması gerektiği yönünde kendini ikna etmeye çalıştı. Bu arada Esra Hanım ile aralarında birkaç adımlık bir mesafe kaldığının farkında bile değildi. 'Kolay gelsin Metin Bey.'

Sanki bu ses Esra Hanım'a ait değildi de Olympus dağından geliyordu. O kadar uzak ve bir o kadar mistik. Karları eriten, buzları çözen bahar güneşi kadar sıcak ve doğayı kış uykusundan uyandıran bahar rüzgarı kadar uyarıcı.

Metin bir süre cevap verip vermeme noktasında kararsız kaldı. Neredeyse altı aydır tek kelime konuşma geçmemişti aralarında. Komşu olmalarına karşın nasılsa bir şekilde karşılaşmamayı başarmışlardı... Elbette komşuluk gereği Necla ile görüşmeye devam etmişti Esra. Kişilik yapıları birbirine pek uymasa da bu durum komşuluk yapmaya engel olacak bir şey değildi.

Bu bir zeytin dalı mıydı yoksa mecburiyetin kaçınılmaz sonucu mu? Bu iki ihtimal arasında gidip geliyordu Metin iç dünyanın fırtınalı karmaşasında. Bu arada Esra yanından geçip gitmek üzereydi. Bakışlarının Esra üzerinde olduğunu fark ettiğinde yüzünün kızardığını hissetti. Bu durum biraz olsun kendine gelmesini sağlamıştı. Allah'tan Esra önüne bakıyordu. Yani şemsiyesinin altından öyle olduğunu tahmin etti. Buna da şükretmesi gerektiğini düşündü. Düşmemek için Japone adımlarla ağır ağır site kapısına doğru ilerliyordu. Metin büyük bir sıkıntıdan kurtulmuş gibi derin bir nefes aldı. Şimdi biraz daha rahat hissediyordu kendini. Bu arada cevap vermesi gerektiğini hatırladı ve fısıltı halinde birkaç kelime döküldü dudaklarından:

'Teşekkür ederim, Esra Hanım. İyi sabahlar...'

Araba yeteri kadar açılmıştı. Metin üzerini de silkeledikten sonra direksiyona geçti. Alışkanlığının sevkiyle saatine göz attı. Yedi buçuğu gösteriyordu. Hava muhalefeti olmasa yirmi dakikada varıyordu işine. Bugün de en fazlasından yarım saat çekerdi yol. Yani telaşlanmaya sebep yoktu. Hem olsa ne olacaktı. Böyle havalarda Ankara gibi bir yerde işe yarım saate kadar geç kalma payı veriliyordu zaten. Çok geçmeden sitenin dışındaydı. Ankara'da ne kadar yağarsa yağsın ana arterlerin kapandığı görülmemiştir. İhtimal şimdi de bundan farklı olmayacaktı. Trafik ağırlaşırды belki ama hepsi o kadar. Sadece ara yollarda sıkıntı oluyordu. Sert hava şartlarında belediye her yere yetişemeyeceği için ana yollara öncelik veriliyordu.

Üstelik bugün okullar iki gün kar tatiline girmişti. Trafik akışı bu yüzden oldukça seyrekti. Bu durum ara yolların kar yığınları altında kalmasına sebep olabilirdi. Metin hızlı çalışan sileceklerin arasından puslu havada gözünü yoldan ayırmadan pür dikkat ilerleme başladı. Bütün mesele site çıkışından itibaren ana caddeye kadar yaklaşık üç beş yüz metreyi sağ salim geçmekteydi. Gerisi kolaydı.

İvedik'e bir çıkırsa, basıp gidecekti. Yaşadığı siteyle arası birkaç yüz metre ya vardı ya yoktu. Hatalı park etmiş arabalar olmasa... 'Davarlar!' diye söylendi kendi kendine. Haksız da sayılmazdı. En azından bu

bölge diğerlerine göre park noktasında daha şanslıydı. Neredeyse bütün sitelerin kapalı otoparkı vardı. Eh, bahçeleri desen yayla misali geniş ve ferahtı. O zaman ne halt yemeye yol kenarına bırakıyorlardı arabalarını? Gerçekten de kar örtüsü ve tipi manzarasıyla bütünleşince yol kenarındaki arabalar depremde terkedilmiş hissi uyandırıyordu görende.

Neyse bugün hiçbir şey keyfini bozamayacaktı. Nedenini bilmesede öyle hissediyordu Metin. Evet yol biraz uzamıştı ama dudaklarından dökülen ıslık sesine bakılırsa, neredeyse memnun kaldığına hükmetmek bile mümkündü. 'Ah bir ataş veeeeer, cigaraamı yaaakaayım.' Bu arada gayrı ihtiyari eli ceket iç cebine gitti. Paketten çıkardığı bir dal sigarayı dudaklarına götürmek üzereyken şarkının bitmesini bekledi. 'Sen salın geeel, ben boyuna baaakaayım...' Bugün üzerinde bir hal vardı ama ne? Zamanla bu durumu hayra yoramayacak aşamaya gelmişti.

Bir ara yolun sağından santim santim ilerleyen Esra'ya takıldı gözü. Tipinin iyice kısalttığı görüş mesafesi içinde önce gördüğünün Esra olup olmadığını netleştirmeye çalıştı. Siteden epey uzaklaşmıştı. Minik adımlarla kısa zamanda buraya kadar gelmiş olabilir miydi? Sigarayı şimdilik yakmaktan vazgeçti.

Göstergelerin önündeki boşluğa bıraktı. Cama doğru sokuldu. Ürkek nefesi camda geometrik şekiller oluşturuyordu. Her şekil klimanın rüzgarıyla kısa zamanda tekrar berraklaşıyor, ardından yeni bir şekil... Evet bu oydu. Esra... Omuzlarından aşağı doğru genişleyen krem rengi kabanıyla...

Metin gördüğüne iyice emin olduktan sonra birkaç metre ileride durdu. Vakit kaybetmeden indi. Aralık kapıdan tutunarak, karda düşmemek için azami gayret sarf eden Esra'ya seslendi:

Esra Hanım!

Sesine tereddütle karışık ürkek bir nezaketin ince tonu hakimdi. Bu yaptığının doğru olup olmadığı noktasındaki endişesi her geçen saniye tereddüdünü biraz daha artırıyordu. Ya bir çuval inciri berbat ederse... Bütün dikkati karda düşmemek olan Esra, kendisine yöneltilen sesi hayal meyal işitmişti. Bir an duraklar gibi oldu. Kendisine bile itiraf etmekte zorlandığı bir hisle bu sesi bekliyor olmanın heyecanı bir çöl fırtınası gibi yüzüne yayılmaktaydı. Fakat cevap veremedi.

'Cüretimi bağışlarsanız sizi işyerinize götürmek isterim. Bu havada yollarda perişan olmanıza gönlüm razı olmaz...'

Sallana sallana yağın kara ayak uyduran kısa adımları zamanı da ağırlaştırmıştı. Saniyeler içinde hayal hanesinden geçenler dakikalara hatta saatlere sığmayacak derece zor ve çetrefil şeylerdi. Üstelik anbean değişen duygularına hakim olmakta zorlanıyordu Esra.

Hiç tecrübesi olmadığı halde kırk yıllık amele gibi yere tükürerek nefretini göstermek istiyordu. Kısa bir mücadeleden sonra kendisine yakışmayan, üstelik alışmadığı böyle bir hareketten vazgeçmeyi başardı. Esra hafifçe dizlerini kırmak suretiyle birkaç derece eğilerek şemsiyenin izin verdiği ölçüde kar yağışı arasında kendisine hitap eden sesi tanımaya çalıştı. Yoksa tanıyordu da olaya tesadüf süsü vermek mi istiyordu? Buna kendisi de tam olarak karar verememişti. Bütün dikkati yolda olduğu için tanıyamamış olmaya sığındı. Tipiyle karışık sert esen rüzgar Metin'in dudaklarından birden ve hasbelkader dökülen sözleri bilaro topları gibi dağıtmış ve anlaşılmaz kılmıştı. Yani öyle olmasını umuyor ve içini rahatlatmak amacıyla bu bahaneyi kendisine kabul ettirmeye çalışıyordu.

'Esra hanım...'

Bu seferki çok daha içten ve derinden bir fısıltıyı andırıyordu.

Seyrelmekle beraber etkisini hala sürdüren kar altında saçlarındaki ak miktarı gittikçe artan Metin'di karşısındaki. Efsanelerden süzülen bir kahraman edasıyla Esra'yı davet ediyordu bir kere daha. Sanki aralarında hiçbir şey yaşanmamış gibi... Gayet rahat ve sakin görünüyordu. Aralarında geçen her neyse Esra da unutma eğilimindeydi aslında. Onu çağırıyordu arabasına binmesi için. Hiç fena fikir değildi bu havada ama... Özellikle karısından duydukları zihninden geçtikçe geriye dönüp arkasına bile bakmadan geçip gitmek isteğine kapılıyordu. Çok geçmeden kendisine bile itiraf etmekten çekindiği bir başka hissini etkisiyle biraz daha ısrar etmesi halinde kabul etme olasılığı baş göstermeye başladı

En iyisi basıp gitmekti buradan. Kaçar gibi, koşar adım. Ama yerler buz tutmuş olmalıydı. Kayıp düşme olasılığı hiç de uzak bir olasılık değildi. Hem kaçacak ne vardı? Kafesinden kaçmış aç bir aslan değildi sonuçta bu adam. Cezaevi firarisi azılı bir haydut da... Komşusu Metin'di. Gündüz gözü ne yapabiliirdi ki?

Bu arada kendi kendine makul sebepler bulmaya çalışıyordu. Evet ne olabiliirdi ki gündüz vakti arabasına binerse? Sonuçta Kasımpaşa Canavarı değildi bu adam. İş gücü, ev bark sahibi, okumuş yazmış koskoca adamdı. Esra da kendisini korumaktan aciz biri değildi hani... Üstelik günün orta yerinde... Sonra, sonra bu kışta kıyamette kim görebiliirdi, eğer özellikle kendisini takip etmiyorsa? 'Yok canım, o kadar uzun boylu değil...' dedi omuzlarını silkerek. 'Biz çalışanlar bile bu vakitte yataktan sürünerek kalkarken...' Birkaç adım daha atmıştı ki o ses yine kulaklarını okşadı: 'Esra Hanım!..'

Esra ıssızlığına karşın yol ortasında cereyan eden bu sürpriz seremoninin daha fazla uzamasına izin vermedi. Asıl sıkıntı zamanı ayaküstü sündürmekteydi. Becerebilse en doğrusu nezaketen bir teşekkür edip yoluna devam etmekte. Ne yazık ki bu sefer şartlar kendi açısından son derece elverişsizdi. Soğuk ve tipi, cevap verme durağında daha fazla beklememesini ihtar ediyordu Esra'ya. Yüzünü bıçak gibi kesmek için atkısının arasından hamle üstüne hamle yapan rüzgar ile bir karış önünü görmesine engel olmak için çırpınan tipi Metin'den yanaydılar. Çare yoktu. Kararsız adımlarla arabaya yöneldi. Tek kelime etmeden ve özellikle de göz göze gelmemeye azami dikkat ederek arabaya attı kendini. En doğru seçenek buydu. Ayaküstü tartışıp milleti başına toplamaktansa... Nasıl olsa bir yolunu bulup bir daha böyle bir teklifte bulunmamasını altını çizerek ihtar ederdi.

Arabanın içi dışarıyla kıyaslandığında hamam gibiydi. Kemikleri ısınmıştı birden. Bu avuntuyla yaptığının masumane bir davranış olduğu noktasında kendisini inandırmaya çalışıyordu. Gerçekten de bugün hava ne kadar da soğukmuş diye iç geçirdi. Elbette bu böyle kuru kuruya olmazdı. Jestinden dolayı Metin'e teşekkür etmesi gerektiğini düşünüyor fakat yanlış anlamasını istemediğinden bir türlü ilk adımı atamıyordu. Kulağına çalınanlar bir kere daha şimşek hızıyla zihninde geçit resmi yapmaya başlamıştı. Güvensiz biri olarak tanımıştı Metin'i. Mahalleden kulağına çalınanlar yüzünden böyle düşünüyordu. Aslında duygularına kalsa sanıldığı kadar fena biri olmamalıydı Metin. Bunu yüzündeki anlamdan çıkarıyordu. Doğru olup olmadığına tam anlamıyla emin değildi dolayısıyla. Bugüne kadar bu konuda yanılmamış olmasına güveniyordu.

Uzaktan tanıdığı kadarıyla etliye sütlüye karışmayan biriydi. Dünyanın içinde ama dünyadan uzak yaşardı. Biraz asosyal yaşıyordu. Bu özelliği etrafındakilere güven veriyor olmalıydı. Dedikoduyu sevmez, böyle bir şeye malzeme olabilecek hiçbir ayrıntıyla asla ilgilenmezdi. Özellikle yürürken

dikkatini çekmişti Esra'nın. Birçok abaza erkek gibi ağzı açık ayran budalası gibi etrafını taciz etmezdi. Ama eğer dikkate değer bir şey görürse bakışları zırhı bile deecek kadar güçlü biriydi. O bakışlara birkaç kez muhatap olmuş biri olarak yapıyordu bu saptamayı. Belki bu yüzden komşularından duyduklarına pek itibar etmemişti. Çünkü duydukları ile gördükleri birbiriyle pek örtüşmüyordu. Duyduklarının çoğunu bizzat Necla söylediği halde... Yani kendi karısı...

İvedik Metin'in tahminlerini yanıltmamıştı. Açıktı. Kaldırım kenarlarına unutulmuş izlenimi veren kar yağınları sabahın erken saatlerinde karayolları ekiplerinin yol açma çalışması yaptığını gösteriyordu. Yolda muhtemelen tuzla karışık bir parmak kalınlığında buz tabakası olmakla beraber yol tahminlerinden çok daha temiz sayılırdı. Doğrusu bu kadar açık olmasını beklemiyordu. Belki de istemiyordu. Metin tedbiri elden bırakmayan biri olduğu için günler öncesinden kar lastiklerini taktırmıştı. Yani neredeyse her zamanki vaktinde yetişmesi bile mümkündü iş yerine. Ama hiç acele etmiyordu. Belli etmemeye dikkat ederek güya trafik kurallarına uyduğu izlenimi veriyor, zamanı esnetiyordu. Bu arada Esra'nın fark etmemesi için olabildiğince dikkatli davranıyor, korktuğunun başına gelmemesi için elinden geleni yapıyordu. Kasten yaptığını fark ederse bir çuval inciri berbat edebilirdi. Böyle bir sonucu doğrusu şimdilik gözü kesmiyordu. Onun için tedbiri elden bırakmamaya insanüstü bir gayret sarf ediyordu.

'Teşekkür ederim Metin Bey.'

Esra'nın sesinde teşekkürün en alt seviyede manasını bile yansıtamayacak bir duygusuzluk hakimdi. Henüz aralarındaki buzların erimediği belliydi. Bir mecburiyetin ifası olduğu açıkça anlaşılıyordu. Metin bunun kendince ne anlama geldiğini bir süre yorumlamaya çalıştı. Esra'nın davranışlarına yansıyan bu soğukluğun sebebi hakkındaki olumsuz düşüncelerinin hala devam ettiği yönünde bir ihtar mı, yoksa geçmişi unuttuğuna dair bir müjde miydi? Sonra vazgeçti. Oluruna bıraktı.

Metin hızla sağa sola savrulan sileceklerin arasından yolla ilgileniyormuş gibi cama eğilerek aynı duygusuzlukla cevapladı:

'Lütfen Esra Hanım ne önemi var?'

Sonra bu kadarını yeterli görmeyerek küçük bir ekleme daha yaptı:

'Zaten yolumuz aynı sayılır. Bu hava şartlarında benim yerimde kim olsa aynısını yapardı.'

Evet aslında doğru söylüyordu. Yani en azından aynı sitede yaşayanlar için, kim olsa aynı şeyi yapardı. Sarılması gereken bahane bu olmalıydı. Üstelik Esra da yaptığını kendisine kabul ettirebilme noktasında bu bahaneden medet umuyordu. Yaklaşık on dakika aralarında tek kelime konuşma geçmedi. İkisi de ne söyleyeceklerini kestiremiyor, ilk sözü söyleyen olmak istemiyordu. Özellikle Metin aylardan sonra aralarındaki buzların çözülmeye başladığını sandığı bir anda istemeyerek de olsa bir hata daha yaparak işin tekrar sarpa sarmasına sebep olmak istemiyordu.

Esra pişmanlık dalgaları arasında kararsızlık nöbetleri geçirmekteydi. Selamlaşması bir yana arabaya bile binmemesi gerektiğini düşünüyordu şimdi de. Bunu bir taviz olarak görebilirdi Metin. Gerçi duygularına kulak verse öyle olmadığına hükmederdi. Ama olsundu. Her şeye rağmen pişmandı. Bütün bunların Metin tarafından verilen birer taviz olarak değerlendirme ihtimali canını sıkıyordu. Taviz maviz vermemişti işte. Hava şartları yüzünden yapmıştı bu hatayı, eğer bu bir hataysa... Elinden olmadan istemediği bir aile çatışmasının ortasında kalmak istemiyordu açıkçası.

Kendi kendine hesaplaşırken nedenini bilemediği bir heyecan dalgasının bedeninde tatlı esintilerle dolaştığını sanması iyice bunalmasına sebep oluyordu. Bir ara 'Durdur arabayı Metin Bey, inmek istiyorum!' diye bağırarak geçti içinden. Durdurmasa kendini kapıdan bile atmaya düşündü. Elini kapı koluna attı. Hatta bir ara derin bir nefes aldı. Tam haykıracakken nasıl olduysa hakim oldu kendine. Alnında belirmeye başlayan ve kar beyazını yansıtan ışıltılı ıslaklık içindeki sıkıntıyı gizlemeye engel oluyordu. Kabanının cebinden çıkardığı peçeteyle belli etmemeye çalışarak alnını sildi. Metin de en azından Esra gibi onu yan gözle sümekten geri durmadığı için durumu fark etmişti. Fakat sebebini yanlış yorumlamıştı.

'Üzerinizi çıkarabilirsiniz Esra Hanım, eğer sıcak olduysa Ya da klimayı kapatabilirim...'

Esra bu yorumun kendisi için bir anlık kurtuluş yolu olduğunu düşünerek yanındaki adamın daha fazla kuşkulandırılması için kabanını çıkarmaya karar verdi. Bir ara telefonundan saate baktı. Ardından narın parmaklarıyla buğulu camda oluşturduğu aralıktan kararsız bakışlarla nerede olduğunu kestirmeye çalıştı.

Tüm bu gereksiz hareketler yaşadığı bunalımı gizlemeye yönelikti. Amacına ulaştığına hükmettikten sonra kabanının düğmelerini çözmeye başladı. Aynı sakın hareketlerle biraz öne eğilerek yavaşça kurtuldu yükünden. Katlayıp kucağına almayı denedi önce. Şemsiyeye rağmen az da olsa ıslanmıştı. Ortama yayılan nem kokusu da ayrıca kucağına almamasını ihtar ediyordu. En iyisi arka koltuğa bırakmaktı. Yoksa çıkarmasa daha mı iyi olacaktı? En azından apar topar inmek zorunda kalırsa... Neyse artık olan olmuştu bir kere. Tam arkasına dönecekken aynı anda Metin de ani bir hamleyle kabanı elinden alarak arka koltuğa yerleştirmek istedi.

Bir an göz göze gelmişlerdi. Aralarındaki mesafe bir nefeslik var ya da yoktu. Esra elini çabuk tutarak nezaket anaforunda istemediği mecralara sürüklenmemek için ısrar etmedi. Birbirlerine bu kadar yakın durmaları uygun değildi. Metin'in kabanını kolayca alması için üstelemedi. Bir an bakışları çakıştı. Metin o birkaç saniyeye dakikaları hatta saatleri sığdırmayı başarmıştı. Neler söylemiyordu o dilsiz ve dipsiz bakışlar neler... Dünyada kafa yormaya değer hiçbir şey görmeyen Metin, doğanın bu en güzel armağanı karşısında bir anda güneş görmüş buz gibi çözülmüştü.

Kızıla çalan siyah saçlar ve ince parlak dudaklarında başlayıp çölde batan nehirler gibi yanaklarında kaybolan cezbedici gölgeler ancak mitolojilerde görülebilecek bir Tanrıça havası veriyordu Esra'ya. Omuz hizasına dökülen dalgalı koyu kızıl saçlarının arasında hüznü bir ressamın elinden çıkmış hissi uyandıran küçük oval yüzü, bir kız çocuğununkinden az iri, ince burnu ve dar alnıyla Metin'in gözünde bir kez daha ulaşılmazlığa bürünmüştü Esra. Ve her şeyi göze alarak karşısındaki tarih öncesi ilaheleri andıran Esra'ya sarılmamak için kendisini zor tutmuştu.

O birkaç saniye içinde görmek istediği her şeyi görmüştü Metin. Belki yarısını görmemiş de önceki gördüklerinden hafızasında kalan görüntü kırıntılarında derleme yaparak tamamlamıştı. Gördüğü kan durduran manzara karşısında Metin fırtınaya tutulmuş bir gemi gibi sarsılmaya başlamıştı. Az daha bu şekilde kalmakta ısrar etse karaya oturabilirdi. Bu ise yeni başlayan yakınlaşmalarını belki bu sefer bir daha düzelemeyecek şekilde yok edebilirdi.

Bir iki saniye, fazla değil biri iki saniye daha dursaydı Esra'nın ela gözlerinin yörüngesinde boynuna sarılması, bir sülük gibi yapışması işten bile değildi. Evet nasıl olduysa bir şekilde kendine hakim olmuş

geri çekilmeyi başarmıştı. Koltuğa yaslanıp gözlerini yumarak devam etmişti kaldığı yerden. Aman Tanrım, çekici bir kadından daha güzel ne olabilirdi şu dünyada? Güzel bir kadının kokusu ve tadından mahrum yaşamak hayattayken cehennemi görmekten başka ne olabilirdi? İlk çağlardan bu yana kadın ve erkeği birbirlerinden uzaklaştırarak vahşileştiren ve birbirinin kanına girmesine sebep olan kuruntu ve saplantılar yüzünden kendini cehenneme çevirdiği hayata mahkum eden insanlar ne kadar ahmaktı. Üstelik bu arkaik hatayı kendini evrenin en akıllısı ilan eden insan denen ahmak yapıyordu.

Kendisi böyle değildi ama. Belki arkadaşlarını şaka yollu dediği gibi dünyalı da değildi Metin. Hatta hiçbir zaman da olmamıştı. Kendini bir halt sandığı üniversite yıllarındaki birkaç yılı saymazsak tabii... Hayatı cehenneme çevirmeyi matah sanan insan denen ahmaktan oluşan çevresine rağmen öyle olmamıştı, olmayacaktı.

Metin içinde yaşadığı alemin bütün güzelliklerinin farkındaydı. Aynı zamanda insanların kendi kuruntularının eseri olan birtakım hurafelerle nasıl kendilerini bin yıllardır bu güzelliklerden mahrum bıraktıklarının da... Ve bu mahrumiyetin insanı nasıl bencilliğe, kıskançlığa ve savaşa ittiğini, tarih boyunca biri diğerinden saçma ve anlamsız ideoloji ve inançlarla nasıl birbirinin kanına ekmek doğramak zorunda bıraktığını fark etmenin huzuruyla gözleri kapalı Esra'nın boynunda geziniyordu ateşli dudakları.

İzin verse ya da bir imkanını bulsa da ayaklarına kapansa... Aman Tanrım o nasıl bir güzellik olurdu... Evet daha önce görmemişti yakından ama emindi muhteşem bir güzellikte olduğuna. Çünkü Esra'dan bir parçaydı. Ondan olan her şey çok güzel olmalıydı.

İlk fırsatta ayak parmaklarını öpmesine izin verse, uzun uzun onların kokusu ve tadıyla avunsa... Sonra davet ettikçe yukarıya doğru uzansa... Bu sefer boynundan başlasa öpmeye koklamaya. Sonra coştukça göğüslerine doğru çöl yağmuru gibi aksa... Aşka susayan tenine düşen ter damlaları anında buharlaşırdı. Emindi buna. Ama ya onun krem kokulu teni karşısında nasıl dayanacaktı?

Abaza ameleler gibi saldırmak değildi niyeti. Amacı tek taraflı olarak kendisinden hoşlanıp hoşlanmadığına emin olmadığı bir kadını entrika ile ayağına düşürmek hiç değil... Karşılıklı olmalıydı. Aynı zamanda yavaş yavaş... Karşılıklı ve rıza ile olmayan her şeyin tecavüz olduğuna inanıyordu. Tarihsel mirasın ve toplumsal dolduruşun etkisiyle zaman zaman benliğinin derinliklerinden çıkarak üzerine hücum eden sorular karşısında sıkıntıya düşmüyor değildi. Ama onu çevresindeki neredeyse bütün insanlardan ayıran ve kadınların ökse otu gibi kendisine kapılmasına sebep olan harika ve karşı konulmaz muhakeme yeteneği sayesinde kısa zamanda bu iç hesaplaşmasından zaferle çıkmayı başarıyordu.

Acaba aynı hisleri yanındaki kadın da hissediyor muydu? Aynı hislere sahip olması için neleri feda edebilirdi bir bilse... Patika bile olsa böyle bir ihtimale giden bir yol gördüğünü sanmıştı karşısındaki puslu ela bakışlarda. Bugüne kadar bu konudaki hislerinde hiç yanılmamıştı. Bu sefer de yanılmış olabileceğine ihtimal vermiyordu.

Eğer daha önceki deneyimlerinde olduğu gibi karşısında utanma ile pişmanlık arasında bocalayan nemli kirpikler arasında hayatı ve olayları tahlilde hata yapmamışsa; böyle bir yol olduğunu düşünüyordu. Daha önce kimsenin bilmediği ve kullanmadığı bir yol. Üzerinde belki akla hayale gelmeyecek tehlike ve

tehditleri barındıran gizemli bir yol... Hatta ürkek kelebekler gibi kırpışan kirpiklerin sahibinin bile kendisine itiraf etmekte zorlandığı zorlu bir yol... Bütün mesele bu yolsa o yola baş koymaya, revan olmaya cesaret edebilecek miydi Metin? Yüreği yetecek miydi böyle bir maceraya daha atılmaya? Kapalı camlar arasında çıkış yolu bulamayan parfüm kokusu Metin'in iyice hayal aleminde kaybolmasına sebep olmuştu. Bakışları genç bir kızinkini andıran ayaklarından yukarı doğru avına yaklaşan bir kaplan sessizliğiyle süzüldü. Teniyle arasında hava boşluğu bırakmayacak şekilde bacaklarına oturan gece rengi keten pantolonu Esra'ya masallardan süzülüp gelen bir prenses cazibesi kazandırıyordu. Beline sarıldı. Kendine doğru çekebildiği kadar çekti. Başını dizlerine yasladı. Üzerinde hiçbir şey yokmuş gibi kokusunu hissediyordu. Gözlerini yumdu. Hayal içinde hayale daldı. Esra da boş durmuyor, parmakları bir kelebek hafifliğiyle Metin'in saçları arasında geziniyordu.

Esra bambaşka bir aleme dalmıştı. Pişmanlıkla şehvet arasında gidip geliyor, bedeni şehvetin kavurucu gerilimleriyle pişmanlığın iliklerine kadar titreten buzdan dalgaları arasında kendinden geçmişti. Ne olursa olsun bugün kabul etmemeliydi Metin'in teklifini. Huylu huyundan vazgeçer miydi hiç? Adam hiç değişmemişti. Evet hiç. Ağzının payını verdiğiinden beri köprünün altından o kadar su akmasına karşın gözlerinde gizlemeye dahi gerek görmediği ateş yalımlarında en ufak bir azalma yoktu. Azalma bir yana eskisinden çok daha şiddetlenmişti sanki... Bakışlarındaki vahşete kesen açlık zorla oruç tutmak zorunda kalmış bir inanırın mükellef bir sofraya karşısındaki aşermesini andırıyordu. Esra bir an korkudan nefesinin kesildiğini sandı.

Arada bir başını yastığa koyduğunda aslında ona karşı ilgisiz olmadığını fark etmişti. Fark etmişti ama mesele fark etmesinde değil kabullenememesindeydi. Böyle bir şey olamazdı çünkü. Olmamalıydı. Nerede, ne zaman böyle bir şey olmuştu ki, şimdi olsundu? Asıl mesele buydu zaten. İki de evliydi. Sorunlu, yanlış ya da eksik de olsa evliydi. Onlar için bu defter çoktan kapanmıştı. Tekrar açılması gibi ihtimal de olamazdı. Olmamalıydı.

Hatta gereği yoktu. Sütten ağzı yananın yoğurt ile ayrı bir maceraya girmesinin bir anlamı olmadığına inanıyordu. Evlilikte bulamadığını bir başkasına bağlanmakta bulmasının mümkün olmayacağını anlamayacak kadar ahmak değildi. Sonuçta kırk yaşına merdiven dayamış akli başında, meslek ve kariyer sahibi bir kadındı. Evet evlilik noktasında yaptığı hata yenilir yutulur cinsten değildi belki ama bu, aynı hatanın tekrarı anlamına gelebilecek yeni bir maceraya girme anlamında yorumlanamazdı.

Kocasının öküzlüğünden ya da evliliğinin istediği gibi yürümemesinden filan değildi bu fikri. Öyle olsa Metin'in bu kaleyi fethetmesi çok sürmezdi. Karanlık bir odada kaybedilmiş bir yitik gibi görmese de hissetmişti bu ihtimali Metin'in ateş saçan gözlerinden. Yakışıklı ve hoş bir adamdı. Ama onu asıl çekici kılan, aynı zamanda en tavizsiz tarafı olan kadına olan düşkünlüğüydü. Kadına kadınlığını nasıl hissettirdiğini, bu yüzden de onu terk edemediğini bizzat karısının ağzından, Necla'dan işitmişti. Bütün ısrarlı direnişlerine karşın içinden sızan bir ses neden olmasın diyordu. Ama çok geçmeden evli olduğunu üstelik sadece kendisi değil Metin Bey'in de evli olduğunu bir kere daha hatırlayıp içsesini şiddetle bastırıyordu.

İşin en kötü tarafı, yani Esra'nın elini kolunu bağlayan yanı Metin Bey'in kişiliğindeki çekici özelliklerdi. Yani özellikle kadınların mumla aradığı bazı özellikler vardır ya, işte bunlar Metin Bey'de fazlasıyla vardı. Siyaset yapmaz, özellikle futbol olmak üzere, tarikat cemaat gibi herhangi bir sürüye aidiyeti yoktu.

Hatta herkesin yanında belli etmese de özellikle onun anlayacağı şekilde üstü kapalı olarak söylediklerinden inançlarla da hiçbir yakınlığı olmadığı anlaşılıyordu. Özellikle son özelliği Esra'nın ilgisini daha çok çekiyordu.

Esra dünya üzerindeki bütün inanç sistemlerinin kadını ikinci, hatta üçüncü sınıf olarak gördüğünü daha kötüsü bazılarında insan yerine bile koymadığını düşünüyordu. Bu yüzden de inançların hepsine karşıydı. Necla'dan farkı en çok bu noktada toplanıyordu. Necla kendi inandıklarını doğru sandığı için hayatı sadece kendine zehir etmekle kalmıyor, bazen Metin'e de kendi evini dar ediyordu.

Metin insanın özüydü. Belki insan da değildi. Bir uzaylıydı. Ona bu yakıştırmayı kim yaptıysa Esra'nın çok hoşuna gitmişti. Hatta hoşla gitmekten öte, bu yoruma yerden göğe kadar hak veriyordu.

Hiçbir kalıba uymuyordu. Ama kalıba uymadıklarını söyleyenlerin bile bu düşüncelerini izmlere bağladıkları sahtekar bir dünyada Metin tam bir özgürdü. Hiçbir inanç ve ideoloji ona mantıklı gelmiyordu. Nihilistti ama nihilizme kapılmayacak kadar. Çünkü insan bir gruba bağlandığı anda inanmadığını söylese de inanmaya başlardı. İnanmamaya inanmak da, diğerleri gibi bir inançtı. İnanç bir yandan kendi katı kurallarını oluşturmaya başlarken diğer yandan insan, çıkarlarını füze bataryası gibi bu kurallar manzumesinin temellerine konuşlandırmaya başlardı. Mesela burjuvaya karşı da olsa bağlandığı burjuva karşıtlığı zamanla yeni bir burjuva sınıfını doğurur ve sömürüye karşı olduğunu söyleyerek sömürmeye başlardı insan.

Bütün bunlardan bazen hiçbir şey anlamıyordu Esra. Ama birkaç tecrübeden öteye geçmese de birkaç aile ziyaretinde Metin ile sohbetten akıl almaz derecede keyif almıştı. Anlamadığı halde inandığı için huzur bulan müminler gibi... Belki biraz önce arabanın kapısına uzanan eli tutan bu duyguydu. Yoksa bir an için gerçekten arabadan atlamayı bile geçirmişti aklından. Sonu ne olursa olsun düşünmeden... Kendini ne kadar zorlasa olmuyordu. Ama hisleri, anlamadıklarının hem kendisinin hem de insanlığın hayrına olduğunu ihtar ediyordu. Bu yetiyordu ona fazlasıyla.

Metin'in düşündüklerini normal bir insan düşünse aklını kaybedebilirdi. Onun sorgulayan yapısıyla bu sahte dünyaya nasıl dayanabildiğini düşündüğünde ona ayrıca bir kere daha hayran oluyordu. Ve şimdi anlıyordu aslında Metin'e olan ilginin aslını. Aralarında bir yakınlaşma yaşanmışsa onun bu uçuk düşüncelerini dinlemek içindi. Kendisi de hemen hemen aynı şeyleri düşünüyordu. Tek farkla zaman zaman kapıldığı düşünce anaforunda başı dönüyor, ayakta durabilmek için kendine mutlaka düşünce ve inançlarını destekleyen bir payanda arıyor, sonunda buluyordu. Oysa Metin'in hiçbir payandaya ihtiyacı yoktu. İnanmadıklarını izme bağlayarak ayrı bir inanç yaratmıyordu. Nihilistliği bile nihilizme karşıydı. Aynı mantıklı muhakemeyi hiç kimse değil, özgür düşündüğünü söyleyen ya da kendini öyle sanan Esra bile becerememişti. Kendisini uçuk kaçık gören Esra... Onun özgürlük dediği yolun sonunda yine Metin'in tabiriyle Marks Amca bekliyordu. Ve boşa beklemiyordu tabi. Esra gibilerin inançlardan steril hale getirdiği zihinlerine bir başka inancı aşılama için... 'Hıh!' Dedi kendi kendine. 'Ne kadar salaksın be Esra!' Bu arada kendisine burun kıvrıldığını fark etti Esra. Evet ya, sonunda bunu da becermişti ya... Ama hak ediyordu.

Nihilizmi savunayım derken ateizmin ateşli bir savunucusu olarak yeni bir inanç sisteminin etki alanına girmek zorunda kalıyordu özgür olduklarını sananlar. Kendisinin bile fark etmekte zorlandığı bu ince ayrıntıyı, birkaç seferi geçmeyen komşu sohbetlerinde yüzüne vurmaktan çekinmemişti Metin. Ama

öyle başkaları gibi rencide ederek filan değil. Metin düşünce sporu olarak gördüğü bu tür sohbetlerde asla sesini yükseltmezdi. Ve bu özgüven inanılmaz bir karizma katıyordu mavi bakışlarına. Ankara iklimi bazen İstanbul'dan geri kalmıyordu. Biraz önce Demet'te göz gözü görmezken, Yenimahalle çıkışında tipinin etkisi azalmış, yol da açılmıştı. Arabalar yağ gibi akıyordu yanlarından. Artık daha fazla idare edemeyeceğini anlayan Metin, yapacak başka bir şey olmamanın çaresizliğiyle gaza yüklendi.